

Z OBSAHU	„Vy jim dejte jíst“. Promluva Svatého otce Františka	04
	Pohled z Říma: Aby Církev nebyla světská	06
	Mučedníci komunismu. P. František Pažil	07
	Růženec z fazolí v nejuzavřenější zemi světa. Rozhovor s P. Li Eun-hyungem	10

TRADICE OTCŮ

Z traktátu „O křesťanské dokonalosti“ od svatého biskupa Řehoře z Nyssy (kolem 335–395)

Pavel nejpřesněji ze všech pochopil, kdo je to Kristus, i jaký má být ten, kdo nosí jeho jméno, a vyložil to tím, jak sám jednal. Napodobil ho totiž tak věrně, že se až ukázalo, že v sobě svého Pána přímo ztvárnil. Tímto nejsvědomitějším napodobením proměnil podobu své duše přímo ve svůj vzor, takže se zdálo, že to již není Pavel, kdo žije a mluví, ale že to v něm žije sám Kristus. Tak to také tento skvělý muž sám říká, jsa si dobře vědom svého bohatství: *Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.*

Pavel nám dal jasně najevo, co znamená nosit Kristovo jméno. Vždyť říká, že Kristus je Boží moc a Boží moudrost; nazývá ho však také pokojem, nepřístupným světlem, v němž přebývá Bůh, posvěcením a vykoupením i vynikajícím veleknězem a velikonočním beránkem, smírnou obětí za duše, odleskem Boží slávy a výraznou podobou jeho podstaty, stvořitelem světa, duchovním pokrmem a nápojem, skálou a vodou, základem víry, nárožním kvádrem, obrazem neviditelného Boha, velikým Bohem, hlavou těla Církev, dříve zrozeným než celé tvorstvo, prvním z těch, kteří zesnuli, prvorozeným mezi vzkříšenými z mrtvých, prvním z mnoha bratří, prostředníkem mezi Bohem a lidmi, jednorozeným Synem, korunovaným slávou a ctí, Pánem slávy, majícím ve všem prvenství, dále králem spravedlnosti, pokoje a veškerenstva [...]

Když tedy z dobroty našeho Pána s ním sdílíme to největší a nejbožštější jméno, první mezi všemi jmény, takže jsme ozdobeni jménem Kristovým a nazýváme se křesťané, je třeba, aby všechna označení, která toto jméno vysvětlují, se promítala také na nás, abychom jméno křesťanů nenosili neprávem, ale prokazovali je svým životem.

Jean Fouquet: Svoření (1470–1476). Foto: <http://www.nothingwarring.org>

Nejblíže lidskosti

„Katolická církev je nejblíže lidskosti.“ Tuto větu vyslovil nekatolický pozorovatel na poslední synodě biskupů o evangelizaci.

Je zřejmé, že klíčem k současné krizi je otázka antropologická: kdo je to člověk? Je pouhou výrobní jednotkou, nebo osobou, která má svoji důstojnost? Je ponechán své libovůli, takže může měnit dle svého rozhodnutí pohlaví, nebo je svým narozením determinován? Je závislý pouze na svém vlastním úsudku, nebo je podřízen přirozenému řádu lidského bytí?

Jedná se o otázky, které jsou především filosofické, a ne náboženské. Avšak Kristus a jeho Církev slouží jako světlo, které ozařuje skutečnost. Díky němu je snadněji poznatelné i to, co jinak lidský

rozum jen stěží objeví. Když tedy katolická církev ústy papeže, jak to často dělá František, nebo biskupů hovoří o lidské přirozenosti a o etice z ní vyplývající, pak jedná ve prospěch lidstva jako takového, a ne ve prospěch plnějších kostelních kasiček.

V mnohém ohledu se prosazuje netolerantní diktatura relativismu. V poslední době jsme byli svědky francouzských událostí. Benedikt XVI. o nich hovořil v prosinci 2012 a použil myšlenku vrchního francouzského rabína Gillese Bernheima, který napsal, že „atentát, kterému je vystavena autentická rodina, skládající se z otce, matky a dítěte, směřuje k hlubší dimenzi. Ve hře je pohled na bytí jako takové; na to, co ve skutečnosti zname-

Dokončení na str. 2

Foto: Charita ČR

Povodně: Charita ČR organizuje pomoc z Čech i Moravy

Jednotlivé složky Charity ČR organizují pomoc po povodních. Povodňové týmy prověřují potřeby přímo v terénu, připravují úklidový materiál a shromažďují nabídky pomoci od občanů. Současně nabízejí konkrétní pomoc v zasažených obcích. Na pomoc postiženým uvolnila Charita v úterý 4. června 2,62 mil. Kč.

Práce pokračuje zejména v povodněmi zasažených oblastech Čech. Pomoc organizují také Charity z Moravy a Slezska s cennými zkušenostmi z minulých povodní.

Diecézní charita České Budějovice shromažďuje dobrovolníky z jižních Čech na pomoc s úklidem po povodních, vyhlásila sbírku úklidových prostředků, oslovuje dárce a firmy. Diecézní charita Litoměřice zřídila evakuační střediska v Litoměřicích a v Ústí nad Labem. Nabízí materiální pomoc, psychosociální a duchovní pomoc, odborné stavební poradenství a zajišťuje distribuci vysoušečů. V Litoměřicích byl zprovozněn centrální sklad, který přijímá humanitární, materiální pomoc. Diecézní charita Plzeň monitoruje situaci v 11 obcích, vyhlásila sbírku úklidových prostředků. Diecézní charita Hradec Králové rozváží vysoušeče, dobrovolníci Charity Jičín pomáhají s odklizením odpadu, nad obcí Rudník převzala záštitu Oblastní charita Hradec Králové, která organizuje materiální sbírku.

Arcidiecézní charita Praha provozuje sběrné místo pro materiální pomoc v Londýnské 44, Praha 2, kde také eviduje dobrovolníky, kteří pomohou s úklidem ve středních Čechách. V pražském sídle sekretariátu Charity ČR celostátně koordinuje činnost místních Charit povodňový štáb v čele s Martinem Zamazalem.

Na pomoc postiženým mohou lidé přispívat na sbírkové konto Charity ČR č. ú. 11998822/0800 u České spořitelny, VS 906. Stav konta ke dni 7. června je 2 104 680 Kč. Děkujeme! Možné je zaslat dárcovskou SMS ve tvaru DMS CHARITAPOMOC na číslo 87 777. (Cena DMS je 30 Kč, z toho Charita ČR obdrží částku 27 Kč, službu zajišťuje Fórum dárců.) Pro postižené povodněmi provozuje Charita také krizovou nonstop linku: 737 234 078. Aktuality naleznete na povodne.charita.cz.

Charita ČR

Dokončení ze str. 1

ná být člověkem.“ Emeritní papež dodal: „Kdo popírá Boha, rozkládá lidskou důstojnost. Kdo hájí Boha, hájí člověka.“

Jak reagovat? Inspiraci lze nalézt opět ve Francii. Tamní filosof Fabrice Hadjadj poznamenal, že dnes jsou křesťané těmi, kdo brání tělesnost a důstojnost sexu. „Uvědomili jsme si, že sexualita pochází od Boha a má spirituální hodnotu. A to je mimořádný krok vpřed, připravený Janem Pavlem II. Obrana těla a tělesnosti je totiž zvláštnost, která je typickou vlastností křesťanství.“

Církev je místem, kde hovoří Bůh, je prorockým hlasem. Proto je dnes třeba více než kdy jindy objevit teologii těla blahoslaveného Jana Pavla II. a sociální nauku Církve. Obě díla nejsou ničím jiným než interdisciplinární odpovědí na otázku: kdo je člověk.

K úvahám o člověku se vztahuje i událost Roku víry plánovaná na 15.–16. června s názvem *Evangelium vitae – radostná zvěst o životě, který je nedotknutelné dobro*. Jedná se o název, který odkazuje na stejnojmennou encykliku blahoslaveného Jana Pavla II. (již!) z roku 1995! S papežem Františkem se o zmiňovaném víkendu setkají členové katolických hnutí za život, rodiny, nemocní a příslušníci ošetrovatelských řádů, aby zviditelnili téma obrany lidského života, jeho podpory a úcty vůči němu.

P. ThDr. Jan Balík, Ph.D.
ředitel Sekce pro mládež ČBK

Vatikánský představitel žádá obnovu celoživotního manželského slibu

Arcibiskup Vincenzo Paglia, předseda Papežské rady pro rodinu, řekl, že je nutné provést změnu v současné kultuře, aby se obnovila hodnota a význam celoživotního slibu, který si snoubenci vzájemně dávají při svatebním obřadu. „Dnes bohužel, když slíbíte ‚celoživotní věrnost‘ fotbalovému týmu, bude to více přijatelné než dát takový slib manželce či manželovi,“ řekl arcibiskup Paglia 14. května v Římě při setkání s novináři. „Je nezbytné tuto hodnotu do naší kultury znovu zavést,“ zdůraznil.

Současná společnost má vážný kulturní problém, protože kultura již rodinu nepodporuje. Citelně v ní schází důvěra. Arcibiskup Paglia vyjádřil politování nad rostoucím počtem neúplných rodin a jedináček. Poznamenal, že rodiny skládající se z otce, matky a dětí „jsou páteří našich zemí“ a že stát by měl tyto rodiny podporovat.

CNA

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Svatý otec: Všichni musíme myslet na Sýrii

„Ať utichnou zbraně!“ Nový apel papeže Františka světu, který si zakrývá oči před masakrem syrských civilistů. Po opakovaných výzvách k mírovému řešení konfliktu – naposledy v neděli 2. června – Svátý otec do Vatikánu svolal asi dvacet charitních katolických organizací, které působí přímo na místě. První obdobné poradní setkání se uskutečnilo loni v listopadu v Bejrútu pod záštitou Papežské rady Cor Unum.

„Kolik krve již bylo prolito! A kolik útrap bude ještě muset být protrpěno, než se podaří nalézt politické řešení krize?“ dotazoval se Svátý otec při setkání se zástupci blízkovýchodních Charit. Upozornil na opakované apely Benedikta XVI. a na loňskou misi kard. Saraha. Poté poukázal na roli Církve v syrské humanitární katastrofě, která se dotýká více než sedmi milionů lidí: „Církev se cítí volána k tomu, aby skromně, avšak zároveň konkrétně a účinně dosvědčovala lásku, které se naučila od Krista, milosrdného Samaritána. Víme, že Kristus je přítomný tam, kde člověk trpí. Právě v nejbolestnějších situacích nemůžeme couvnout.“

Papež znovu vyzval mezinárodní společenství ke konkrétní iniciativě podporující dialog mezi stranami konfliktu. Požádal také o podporu humanitárního úsilí ve prospěch syrských uprchlíků, které má být zaměřeno zejména na dobro člověka a obranu jeho důstojnosti.

„Z pohledu Svatého stolce je dílo katolických charitních agentur mimořádně významné. Přináší pomoc syrskému obyvatelstvu bez ohledu na etnickou nebo náboženskou příslušnost. Je to přímý způsob, jak přispět k usmíření a vybudování společnosti otevřené všem různým složkám. Svátý stolec usiluje o mírovou budoucnost pro Sýrii, která by všem zajistila svobodný život a možnost vyjádřit svou osobitost.“

Zejména však Svatému otci leží na srdci blízkovýchodní křesťanské komunity. Jejich úlohou je zpřítomňovat křesťanství v regionu, kde se zrodilo, a celá Církev je v tom musí podporovat. Pomoc těmto komunitám má nyní být imperativem pro každého katolíka. „Všichni, všichni nyní musíme myslet na Sýrii. Kolik utrpení, nouze, bolesti. Ježíš zde trpí, je ožebračován a hnán pryč ze své vlasti. Jsou to Ježíšovy útrapy! To je mystérium, naše křesťanské mystérium. Pohledme na Ježíše, který trpí v obyvatelích milované Sýrie.“ Závěrečné papežovo pozhennání patřilo všem Syřanům v zemi i na útěku. Papež vám je stále nablízku, Církev vás neopouští, zdůraznil Svátý otec.

RaVat

Angličtí biskupové vyzývají sněmovnu, aby neschvalovala sňatky osob stejného pohlaví

Arcibiskupové Vincent Nichols z Westminsteru a Peter Smith ze Southwarku vyzývají poslance Dolní sněmovny, aby neměnili definici manželství a nezačleňovali do ní homosexuální páry: „Žádáme poslance Dolní sněmovny, aby se znovu zamysleli nad dlouhodobými důsledky návrhu zákona o manželství osob stejného pohlaví. [...] Mnoho lidí v různých náboženských komunitách i mimo ně je pevně přesvědčeno o tom, že by stát neměl usilovat o zásadní změnu významu manželství.“

„Tato navrhovaná změna zákona je mnohem hlubší, než se na první pohled zdá. Manželství se stane institucí, pro jejíž vnímání společností již nebude ústřední hodnotou otevřenost vůči dětem, a tím i odpovědnost otce a matky zůstat spolu, aby pečovali o děti, které se v rodině narodí. Ještě není příliš pozdě na to, aby parlament tuto záležitost znovu zvážil, a žádáme poslance, aby tak učinili,“ uvedli ve své výzvě.

„Kromě toho návrh zákona v současné podobě představuje vážné nebezpečí pro svobodu projevu a svobodu náboženského vyznání,“ dodali. „Pokud bude tento zákon schválen, žádáme poslance, aby zajistili, že bude pozměněn tak, aby byly tyto základní svobody, kterých si všichni vážíme, jednoznačně a prokazatelně zaručeny.“

Catholic Culture

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Odešel nám bratr Mikuláš. Pán si ho zavolal po dlouhé zhoubné nemoci. Byl to dobrý, uvážlivý a radostný bratr. Nejprve lékař, pak Bohu oddaný dominikán a nakonec kněz Kristův. Měli jsme k sobě blízko jako stejně staří bratři podobného založení. Znali jsme se čtvrt století a deset let prožili v olo-mouckém konventu.

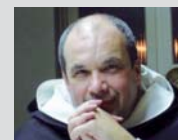
Před dvěma měsíci začal Mikuláš sloužit poslední Mši svatou. Ne tu u oltáře, to už nemohl, ale na lůžku. Ve svém vlastním utrpení prožíval a pro nás zpřítomňoval utrpení Pána Ježíše. Úzkost, neodvratnost blížící se smrti, ubývání sil, bolesti... Byli jsme mu nablízku: rodina, spolubratři, sestry z domácí hospicové péče, desítky přátel, které Mikuláš duchovně doprovázel. I tak to bylo těžké.

Mikuláš hodně uvažoval o vzkříšení Pána. Bylo to i téma jeho diplomové práce. Kristus zvítězil nad smrtí a je stále s námi. Tuto důvěru ke Vzkříšenému bratr Mikuláš posiloval, k němu se obracel. Byl vděčný, když jsme se u něj a spolu s ním modlili. Rád naslouchal úryvkům z Písma – zvláště těm o novém životě v Kristu. *Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu* (Řím 6,9).

Otec Mikuláš byl dlouho na kříži. Odevzdal svého ducha Otci ve spánku po půlnoci. Shromáždili jsme se u něj. Slzy, ticho, modlitba. I když jsem věděl, že ta chvíle musí přijít a že se bratr již netrápí, byla to šokující změna. To tělo není Mikuláš. On je jinde. Přešel na druhý břeh. Znamením naděje pro mne byl výraz tváře. Dřívější stažení povolilo a na tváři se rozlil jemný pokojný úsměv. Mikuláš prošel smrtí do života věčného.

Na pohřebním obrázku stojí: „Nezadržuj mě! Neboť ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: „Vystupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu.““

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

TROJICE

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Andrej Rublev: Trojice (1400–1410). Foto: Wikipedia

Bůh je trojjediný: Není věčná osamělost, nýbrž věčná láska, která vytváří společenství Osob a prazáklad všeho bytí a života. Jednota, kterou vytváří láska – trinitární,

trojiční jednota –, je vyšší jednota než jednota posledních, nedělitelných stavebních částic hmoty. Nejvyšší jednota není nic strnulého. Je to láska.

Nejkrásnější znázornění tohoto tajemství nám poskytl Andrej Rublev v 15. století svou proslulou ikonou Trojice. Neznázorňuje věčné tajemství Boha v sobě samém – kdo by se toho mohl odvážit? Ukazuje je v zrcadle dějinné události: návštěvy tří mužů u Abraháma u dubu v Mamre (Gn 18,1–33). Abrahám si rychle uvědomil, že nejde o tři obyčejné muže, že v nich k němu přišel sám Hospodin, a již ve starozákonním textu číslo tři tajemně splývá s jedností Boha: Jsou to tři, v nichž se klaní Jedinému. Tak se tento příběh stal pro křesťanství od počátku zrcadlem Trojice. Na Rublevově ikoně je tajemství tohoto dění úchvatně znázorněno v jeho rozmanitých dimenzích a právě tak ponecháno jako tajemství. Z bohatství této ikony bych

rád vyňal jeden rys: okolí události, jež zároveň vyjadřuje tajemství osob. Jsou zde nejprve duby z Mamre, které Rublev shrnul do jediného stromu, jenž nyní znázorňuje strom života – a tím stromem života není nic jiného než trojiční láska, která stvořila svět, nese jej a vykupuje a je pramenem všeho života. Je tam stan, Abrahámův dům, který nám dává pomyslet na Jan 1,14: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (doslova přebývalo ve stanu).“ Tělo vtěleného Slova se samo stalo stanem, domem, v němž přebývá Bůh, a Bůh se nám stává příbytkem, naším obydlím. Nakonec – Abrahámův dar: „mladé a pěkné tele“ je nahrazeno kalichem: znamením eucharistie, v němž se dává sám Bůh. [...] Strom – stan – kalich: ukazují nám tajemství Boha, dávají nám zároveň nahlédnout do jeho nitra, do trojiční lásky.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

„VY JIM DEJTE JÍST“

Promluva Svatého otce Františka ze slavnosti Těla a Krve Páně

V homilii ze slavnosti Těla a Krve Páně nás Svatý otec vybízí ke zpytování: Jak následujeme Ježíše? Jaké je naše slavení eucharistie? Necháváme se od Pána proměňovat?

Drazí bratři a sestry, v evangeliu, které jsme slyšeli, je výraz, který mne vždycky oslovuje: „Vy jim dejte jíst!“ (Lk 9,13). Přidržím se této věty a nechám se vést třemi slovy: následování, společenství a sdílení.

Následování

Předně: Kdo jsou ti, kterým dát jíst? Odpověď nacházíme na začátku evangelního úryvku. Jsou to zástupy lidí. Ježíš stojí mezi lidmi, které přijímá, mluví k nim, stará se o ně a prokazuje jim Boží milo-

srdenství; vybral si z nich dvanáct apoštolů, aby byli s ním a vstupovali spolu s ním do konkrétních situací světa. A lidé jej následují, naslouchají mu, protože Ježíš mluví a jedná novým způsobem, má autoritu toho, kdo je autentický a důsledný, mluví a jedná opravdově, rozdává naději, která přichází od Boha, a zjevuje Tvář Boha, který je láska. A lidé radostně chválí Boha.

Tento večer jsme oním zástupem z evangelia my a také se snažíme následovat Ježíše, naslouchat mu, vstupovat

do společenství s ním v eucharistii, doprovázet jej a nechat se od něho doprovázet. Ptejme se: jak následuji Ježíše? Ježíš mluví mlčky v tajemství eucharistie a po každé nám připomíná, že následovat jej znamená vycházet ze sebe samých a činit ze svého života nikoli svůj majetek, nýbrž dar pro něho a pro druhé.

Společenství

Postupme o krok dále: Odkud vychází pobídka, kterou Ježíš adresuje učedníkům, aby dali zástupům najíst? Vychází

ze dvou stran: Nejprve od zástupů, které následovaly Ježíše, nyní se ocitly pod širým nebem, daleko od obydlených míst, zatímco se stmívá. A potom z obav učedníků, kteří žádají Ježíše, aby lidi rozpustil a nechal je jít do okolních vesnic, hledat si jídlo a nocleh (srov. Lk 9,12). Učedníci tedy chtějí nesnáze lidu řešit tím, aby byl rozpuštěn a každý se staral sám o sebe. Kolikrát jen máme jako křesťané toto pokušení! Nebereme na sebe potřeby druhých a propouštíme je se zbožným rčením: „Bůh ti pomůže!“

Ježíšovo řešení však míří jiným směrem, který je pro učedníky překvapením: „Vy jim dejte jíst!“ Ale jak můžeme dát my najíst takovým zástupům? „Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby, ledaže bychom šli a nakoupili jídla pro všechny tyto lidi.“ Ježíš však neklesá na mysl a pokyne učedníkům, aby všechny rozsadili ve skupinkách po padesáti lidech, pozvedl oči k nebi, požehnal, lámal chléb a dával učedníkům, aby jej podávali lidu. Je to chvíle hlubokého společenství: zástup hladovějící po Pánově Slovu je nyní sycen životodárným chlebem. A všichni byli nasyceni, poznamenává evangelista.

Dnes večer jsme také u stolu Páně, u stolu eucharistické oběti, ve které nám on znovu dává svoje tělo, zpřítomňuje jedinou oběť Kříže. Nasloucháme jeho Slovu, sytíme se jeho Tělem a jeho Krví a on způsobuje, že ze zástupů vytváříme společenství, z anonymního davu komunitu. Eucharistie je svátostí společenství, která nás vyvádí z individualismu, abychom společně žili v následování Pána, ve víře v něho. Měli bychom si tedy všichni před Pánem klást otázku: jak prožívám eucharistii? Anonymně, nebo jako moment opravdového společenství s Pánem a také spolu s mnoha bratřími a sestrami, kteří jsou u téhož stolu? Jaké je naše slavení eucharistie?

Sdílení

Poslední prvek: odkud vychází rozmnožení chlebů? Odpověď obsahuje Ježíšova pobídka učedníkům: „Vy jim dejte...“ – dávat, sdílet. Co sdílejí učedníci? To málo, co mají: pět chlebů a dvě ryby. Avšak právě ony chleby a ryby skrze Pánovy ruce nasytí všechny zástup. A právě učedníci,

kteří jsou rozpačití v důsledku nedostatečnosti svých vlastních prostředků a skrovných zásob, které mohou nabídnout, usazují lid a s důvěrou v Ježíšovo slovo rozdělují chleby a ryby, kterými se lid nasytí. Plyne z toho, že klíčovým slovem, ze kterého nesmíme mít strach, je v Církvi, ale i ve společnosti „solidarita“, totiž umění dát k dispozici Bohu to, co máme, svoje skrovné schopnosti, protože jedině ve sdílení a darování bude náš život plodný, přinese plody. Solidarita je slovo, které duch tohoto světa nemá v oblibě.

Dovolím Pánu, který se mi dává, aby mi pomáhal stále více vycházet z mojí malé ohrádky, beze strachu se dávat, sdílet a mít rád jeho i druhé?

Tento večer nám Pán opět rozdává chléb, který je jeho Tělem, stává se darem. A také my zakoušíme „solidaritu Boha“ s člověkem, solidaritu, která se nikdy nevyčerpá, solidaritu, která nás nepřestává udivovat: Bůh se stává našim bližním, snižuje se v oběti kříže, vstupuje

do temnot smrti, aby nám dal svůj život, který přemáhá zlo, sobectví a smrt. Ježíš se nám také tento večer dává v eucharistii, sdílí naše putování, ba dokonce se stává pokrmem, pravým pokrmem, který je oporou našemu životu i ve chvílích, kdy se cesta stává obtížnou a překážky zpomalují naše kroky. V eucharistii nás Pán vede svojí cestou, cestou služby, sdílení, daru, a ona trocha, kterou máme, ona trocha, kterou jsme, se ve sdílení stává bohatstvím, protože Boží moc, kterou je láska, sestupuje do naší chudoby, aby ji proměnila.

Ptejme se tedy tento večer při adoraci Krista reálně přítomného v eucharistii: nechávám se od něho proměňovat? Dovolím Pánu, který se mi dává, aby mi pomáhal stále více vycházet z mojí malé ohrádky, beze strachu se dávat, sdílet a mít rád jeho i druhé?

Následování, společenství, sdílení. Modleme se, aby nám účast na eucharistii byla neustálou pobídkou ke každodennímu následování Pána, abychom byli nástroji společenství a sdíleli s ním a svými bližními to, co jsme. Pak bude naše existence opravdu plodná. Amen

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

Rozmnožení chlebů, Istanbul, Chora (14. stol.). Foto: Flickr, bobosh_t (CC BY-SA 2.0)

ABY CÍRKEV NEBYLA SVĚTSKÁ

Biagio d'Antonio: Kristus nese kříž (15. stol.). Foto: Flickr, Medieval Karl (CC BY-NC-SA)

Při různých příležitostech a stále naléhavěji připomíná papež František věřícím jejich odpovědnost za svět a zejména za různé sféry lidské bídy. „Vy jim dejte jíst,“ citoval papež na Boží tělo Ježíšova slova k učedníkům stojícím před hladovým zástupem. Kladl nám na srdce, že máme o co se dělit, že nejdeme k lidem s prázdnými rukama, dokonce ani v nejbeznadějnějších situacích. Samozřejmě pod podmínkou, že máme víru, a to ve velmi konkrétní podobě. František mluví o víře a nutnosti vrátit se k víře v Prozřetelnost.

S touto vírou sestoupil papež sám na samé dno lidského utrpení. 31. května navštívil pacienty dětského oddělení onkologie římské kliniky Gemelli. Na setkání s papežem přišlo 22 malých pacientů. S každým z nich se přivítal a chvíli popovídal. Také se spolu s nimi pomodlil a ujistil je, že Ježíš je jim nablízku.

Takovými setkáními František připomíná existenci kříže ve velmi konkrétní

Papež František burcuje silnými slovy. Chce otrást Církvi, aby se zřekla „ducha tohoto světa“ a přilnula ke Kříži.

podobě. Papež rád ukazuje na reálnou, konkrétní situaci. Proto návštěva ve vězení, v útulku pro chudé nebo nyní mezi nemocnými dětmi. Věřící pak napomíná, že realitu nevidí, že nehledí do očí utrpení. Mluvil o tom na ranní mši minulé úterý: trpící se musejí dostat do mého srdce, jejich přítomnost mě musí znepokojoval a vést k modlitbě srdce: „Pane, pohled, on pláče, trpí...“ – říkal papež František.

Není týdne, aby nás papež nevaroval před rezignací na kříž. Mluvil o tom už v první homilii v Sixtinské kapli. 29. května na ranní mši svaté znovu připomínal, že Církvi hrozí pokušení snad-

ného křesťanství, bez kříže, spokojeného se sebou samým. Svádí ji k tomu světská mentalita, touha po úspěchu, po blahobytu bez námahy. „Pokud křesťan nemá v životě obtíže a všechno mu jde jako po drátkách, znamená to, že něco není v pořádku. Lze si představit, že takový člověk se příliš spřátelil s duchem tohoto světa,“ řekl František na ranní mši o den dříve. „Prosme Pána – kázal 1. června –, abychom se nestyděli žít pohoršením Kříže, abychom měli moudrost a nevpadli do léčky ducha tohoto světa.“

Posloucháme-li papežská vystoupení, můžeme mít dojem, že oné světskosti je v Církvi vskutku nemálo. František nešetří ostrými slovy. Naposled se téměř obořil na papežské diplomaty: „Kariérismus je jako lepra. Prosím vás, žádný kariérismus!“ – řekl minulý čtvrtek v promluvě ke kněžím, kteří se připravují na práci ve vatikánské diplomacii. Varoval je, že když nuncius nebo jeho sekretář vedou světský život, stávají se směšnými a lidé se jim skutečně také smějí. „Buďte svatí, nebo se vrátíte do diecézí a budete faráři, ale nebudte směšní v diplomacii,“ řekl papež.

Podobně ostrých slov proti světské mentalitě v Církvi zaznělo v posledních týdnech daleko víc. Je vidět, že papež chce otrást některými kruhy. Mluví nahlas o škodě, kterou Církvi působí lidé zkažení, „zkorumpovaní hříchem“, připomíná, že Apokalypsa o nich dokonce mluví jako o Antikristu. Jsou to slova, která mohou ranit, někdy se mohou zdát dokonce nespravedlivá. Papež je ale přesvědčen, že pouze tak se Církve může stát pravdivou, totiž Církvi připravenou k mučednictví. Protože duch tohoto světa nesnáší hluboké křesťanství – a odtud se bere pronásledování, varoval František 28. května.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk, redaktor a publicista

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Kněží a řeholníci zemřelí ve věznicích a táborech nucené práce

V předchozích dílech jsme se věnovali osudům kněží popravených v souvislosti s tzv. případem Babice – P. Bulovi a P. Drbolovi.

Dnešní text pojednává o třetím duchovním, který byl ve spojitosti s babickými událostmi poslán na popraviště.

P. František Pařil se narodil 27. ledna 1911 ve Vidoníně u Velké Bíteše. Rodiče hospodařili na středně velké zemědělské usedlosti. František měl šest sourozenců a ještě několik nevlastních sourozenců z otčova prvního manželství. Jeden z bratrů – Severin se také stal knězem a působil ve východních Čechách poblíž Rychnova nad Kněžnou. Školní docházku František započal na obecné škole ve Vidoníně, dále pak pokračoval na měšťanské škole ve Žďárci u Tišnova. Následně absolvoval reálné gymnázium v Tišnově. Poté se rozhodl pro kněžství a vstoupil do brněnského alumnátu. Po studiích bohosloví byl vysvěcen na kněze 5. července 1937. Jako kaplan nastoupil záhy do Boskovic, jež se staly jeho prvním kněžským působištěm. Mimo kněžské povinnosti zde pracoval v místní Charitě a v rámci její činnosti měl na starosti také provoz kina. Od 1. srpna 1940 byl přeložen jako administrátor do Deblína. Jeho dalšími kněžskými působišti byly např. Třebíč, Olešnice na Moravě, Podivín u Břeclavi a Volfířov u Dačic, kde působil čtyři roky – v letech 1944–1948. Od 1. července 1948 byl ustanoven farářem v Horním Újezdě v okrese Třebíč, nedaleko Babic.

V konfliktu s komunistickou mocí, ve sporu s farníky

P. Pařil byl opakovaně ve velmi krátkých intervalech překládán z farnosti do farnosti, což nebylo v té době obvyklé. Dle vlastních slov uvedených ve vyšetřovacím protokole to bylo kvůli jeho konfliktu s vysokou církevní hierarchií a jeho kladnému vztahu k lidem. S výjimkou činnosti v Charitě v Boskovicích se P. Pařil příliš veřejně neangažoval. Brzy po únoru 1948 se dostal do konfliktu

s komunistickým režimem – varoval věřící před tímto bezbožeckým režimem a před angažovaností v komunistické politice, za což si vysloužil sledování. 19. srpna 1950 odmítl podepsat rezoluci proti americkému vojenskému zásahu

P. František Pařil. Foto: archiv autora

v Koreji. Později se už podrobil, veřejně proti režimu nevystupoval. P. Pařil se rozhodl v Horním Újezdu upravit farní hřbitov, protože dosavadní byl neuspořádaný, jednotlivé hroby byly nahodile rozesety po hřbitovním poli. Ve spolupráci se známým architektem vypracovali projekt – byly vytyčeny pěšiny a nové hroby byly řazeny do pravidelných řad. Kvůli těmto úpravám se však dostal do konfliktu s částí farníků. U části z nich změna vyvolala značnou nevoli, neboť nově vybudované cestičky vedly přes bývalé hroby jejich blízkých zemřelých.

Jak bylo zmíněno už v předcházejících textech, na začátku 50. let se vyostřoval konflikt mezi soukromě hospodařícími zemědělci, věřícími a komunistickou mocí, snažící se prosadit kolektivizaci. Stejným způsobem se situace odvíjela na Třebíčsku a Moravskobudějovicku, kde byla situace ještě umocněna přítomností odbojových protikomunistických skupin. V této situaci začátkem roku 1951 zde rozvinul činnost Ladislav Malý, údajný agent americké zpravodajské služby CIC, který obcházel krajem, vyhledával především mladé muže ochotné vystoupit otevřeně proti režimu a vytvářet ilegální skupinu. Jedním z těch, kteří mu uvěřili a přidali se k němu, byl mladý rolník Antonín Mityska, jenž byl farníkem P. Pařila. Malý použil Mitysku jako prostředníka, který mu měl umožnit dostat se na hornoujezdskou faru a kontaktovat P. Pařila.

Nezvaní návštěvníci

V noci z 24. na 25. června 1951 přivezl Mityska na faru do Horního Újezdu kapitána Malého a ukrývajícího se sedláka Antonína Plichtu staršího ze Šebkovic, známého odbojáře z časů války, aktivního člena lidové strany a odpůrce kolektivizace. S Plichtou a Mityskou se P. Pařil znal a měl k nim důvěru, zatímco s přítomností Malého, vyznačujícího se chvastounstvím a opileckými excesy, se musel velmi těžko srovnávat. P. Pařil přichází, kteří byli ozbrojeni, varoval, že je sledován StB a vyčetl Malému vinu na zatčení P. Buly a P. Drboly. Nezvaní hosté se přesto zdrželi na faře dva dny a teprve večer 26. června nasycení a posilnění alkoholem odešli. Jejich další akcí byla vražda třech příslušníků MNV a postřelení čtvrtého účastníka schůze v Babicích 2. července 1951.

Kněžsky degradován a poslán na smrt

Poté bylo zahájeno v regionu masové zatykáání. P. Pařil byl odveden příslušníky jihlavské StB vpozdvečer 5. července 1951, právě ve chvíli, kdy se modlil ve svém pokoji. Byl vyšetřován ve věznici v Jihlavě. Brutálními vyšetřovacími metodami byl donucen, aby se přiznal, že ukrýval a zásoboval skupinu Ladislava Malého, měl jim slíbit poskytnutí sklepa pro ukrývání zbraní a parašutistů, měl se rovněž podílet na plánování vyvraždění 15 osob prokomunistického smýšlení v Šebkovicích a pro vraždění v Babicích měl Malému a jeho druhům darovat požehnané růžence, udělit jim kněžské požehnání a slíbit, že se bude za zdar jejich akce modlit. Zmíněná obvinění byla klasickým klíšé dobové proticírkevní propagandy, hojně komunisty využívané.

František Pařil byl spolu s P. Drbolou souzen v prvním babickém procesu před Státním soudem oddělení Brno, při přelíčení konaném už ve dnech 12.–14. čer-

vence 1951 v Jihlavě. Na základě obvinění z velezrady a pomoci při sabotáži byl odsouzen k trestu smrti. Součástí procesu bylo rozpoutání nenávistné kampaně proti katolické církvi v tehdejších médiích, sbírání rezolucí požadujících tresty smrti a odsuzujících jednání „babických vrahů“. Smutným momentem bylo vyslovení církevní kněžské degradace nad P. Pařilem a P. Drbolou brněnským biskupem K. Skoupým, který pobýval už delší dobu v internaci a neměl k případu objektivní informace.

Dne 1. srpna 1951 Nejvyšší soud potvrdil rozsudek Státního soudu a dne 2. srpna 1951 byly urychleně zamítnuty i žádosti o milost. Také pokus bratra P. Pařila požádat o milost u prezidenta byl neúspěšný. P. František Pařil byl popraven oběšením na dvoře jihlavské věznice v ranních hodinách dne 3. srpna 1951. Jeho zpopelněné ostatky byly uloženy v hromadném hrobě na Ústředním brněnském hřbitově spolu s urnami dalších popravených politických vězňů.

V roce 1968 byly ostatky předány rodině a v 70. letech se dočkaly odpočinku na skrytém místě na hřbitově v bydlíšti rodiny jedné z jeho sester – v Heřmanově na Vysočině. V roce 2011 byly ostatky vyzvednuty a umístěny na čestné místo na heřmanovském hřbitově – náhrobní deska nese nápis P. František Pařil, oběť justiční vraždy komunistického režimu.

Teprve po roce 1989 se P. Pařil dočkal soudní rehabilitace a v roce 2001 byl Arcidiecézním soudem pražského arcibiskupství odsuzující výrok biskupa Skoupého o trestu degradace z 15. července 1951 prohlášen za kanonicko-právně neplatný.

Vojtěch Vlček

Další díl v čísle 14/2013

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

CO PRO NÁS VLASTNĚ TI OTRAVNÍ KŘESŤANÉ KDY UDĚLALI?

Po zvolení nového papeže Františka se hodně diskutovalo o tom, co „nabídne“, jako by papežství bylo podnikem, jenž musí mít jedinečný profil, který ho odliší od všech ostatních náboženství na trhu idejí. – Co by tedy Církev měla světu nabízet?

Ve filmu komediálního uskupení Monty Python *Život Briana* je scéna, kde se Reg, vůdce skupiny židovských povstalců, ptá, co Římané kdy udělali pro židovský národ. Shromáždění členové skupiny jeden po druhém uvádějí příklady a podkopávají tak předpoklad, že Římané nepřinesli do Izraele nic kromě utrpení. Reg je přeruší. „Dobrá, ale co kromě hygieny, lékařství, vzdělání, vína, veřejného pořádku, zavlažování, silnic, vodovodního systému a veřejného zdravotnictví pro nás Římané kdy udělali?“ vykřikne. „Při-

nesli mír?“ otázka se jeden z rebelů. „Ach, mír, zavři zobák!“

Vzpomněl jsem si na to při nedávném kázání britského katolického kněze v kostele v centru Londýna. P. Andrew Pinsent je bývalý částicový fyzik, který před tím, než byl povolán ke kněžství, pracoval v Evropské organizaci pro jaderný výzkum. Teď působí jako výzkumný ředitel v Centru Iana Ramseyho pro náboženství a vědu, kde vede výzkum týkající se vztahu náboženské víry a teologických konceptů k vědě.

P. Andrew je typ člověka, o kterém byste si přáli, aby jeho jméno bylo zvažováno v příštím konkláve. Spolu s dalšími skvělými kněžími, kteří hovoří o podstatě katolického křesťanství a výstižně a odvážně ji vysvětlují současnému světu, P. Andrew vytvořil sérii témat a myšlenek, ke kterým se vrací ve svých veřejných promluvách, psaném slově i při vystoupeních v médiích. V tomto případě jde především o snahu rozbít představu, že náboženství je s vědou neslučitelné. Ale zabývá se i mnoha dalšími

tématy: například napsal úvod do katolické katecheze a apologetiky pod názvem *Evangelium Project*.

Věda a víra

Během posledních několika let vypracoval prezentaci, pomocí níž vysvětluje, proč soudobá věda za svou velkou část vděčí staletím práce a myšlení křesťanů. Prezentace se nazývá *Údajný konflikt mezi vědou a vírou* (*The Alleged Conflict between Science and Faith*) a – díky Davidu Quinнови a Iona Institute for Religion and Society – je nyní k dispozici na YouTube. Vřele doporučuji, abyste si vyhradili hodinu času a pořad zhlédli.

Jednou z dovedností P. Andrewa je výstižně definovat pojmy a složité témata, v nichž je vzdělán, vysvětlovat s lehkostí. Morálka znamená milovat totéž, co miluje Bůh; milost je tu proto, aby rozbila sebelásku lidské existence a vytvářela povědomí o osobním vztahu s ostatními lidmi, vztahu já–ty. Katolické sociální učení považuje společnost a politický řád za jakousi zahradu, v níž vyrůstají občanská seskupení jako rodina, kluby, instituce a podniky, aby daly lidské existenci smysl a tvar.

Mimořádná plodnost víry

Mnohé z historického materiálu je představeno rovněž v brožůře s názvem *Lumen*, která byla vydána pro Catholic Truth Society a jejím spoluautorem je P. Marcus Holden, farář z Kentu. *Lumen* „uvádí stručný přehled mimořádné plodnosti víry a upozorňuje, že náš univerzitní systém, výtvarné umění, hudba, právní tradice, charita a dokonce i značná část naší vědy vychází z katolické civilizace a katolického myšlení“.

Zaměříme-li se pouze na jednu část dědictví katolické kultury – na vědu –, čtenářům asi budou povědomí da Vinci, Koperník, Galileo (s nimiž bylo zacházeno mnohem lépe, než kritici, často protestantští historici, připouštějí), ale co například takový Volta, vynálezce první dálkové elektronické komunikace, a tedy pravděpodobně skutečný „otec internetu“, Gregor Mendel, augustiniánský mnich a zakladatel vědeckého oboru genetiky, nebo Jean-Baptiste Lamarck, francouzský katolík, který vyvinul první

evoluční teorii, včetně „představy transmutace druhů a genealogického stromu“?

První vědkyně

Pinsent a Holden popisují jako „možná nejvíce překvapující“ tvrzení, že v katolické civilizaci se objevily i první vědkyně. Trotula ze Salerna v jedenáctém století napsala knihu o onemocněných žen, Dorotea Bucca učila více než čtyři-

Papež František při velikonoční vigílii
Foto: Vojtěch Podstavek

Pokud nebudeme vyznávat Ježíše Krista, je všechno zbytečné. Staneme se nevládní charitativní organizací, ale nebudeme Církví, nevěstou Kristovou.

cet let na univerzitě v Bologni a Mariu Agnesi, která zemřela roku 1799, papež Benedikt XIV. jako první ženu jmenoval profesorkou matematiky na univerzitě.

S novým papežem

P. Andrew pronášel svou promluvu v době, kdy Benedikt XVI. oznámil svou rezignaci, ale ještě nebyl znám jeho nástupce. Po zvolení nového papeže Františka se hodně diskutovalo o tom, co „nabídne“, jako by papežství bylo podnikem, jenž musí mít jedinečný profil,

který ho odliší od všech ostatních náboženství na trhu idejí. Je označován jako „konzervativní“ jen proto, že pravověrně přijímá učení Církve, a k tomu obvykle bývá doplňováno: „... ale jde mu o sociální spravedlnost“, jako by se tyto dvě věci vzájemně vylučovaly.

Hodně již bylo řečeno o jeho národnosti: pochází z Latinské Ameriky a navíc je jezuita, takže mnozí doufají, že bude „v kontaktu“ s chudými, nemajetnými a utlačovanými v Jižní Americe, Africe a Asii. Média v Británii zveřejnila fotografie, kde jako kněz, arcibiskup i jako kardinál cestoval městskou hromadnou dopravou, a také fotku, na níž je vidět, jak na Zelený čtvrtek myl nohy lidem nakaženým HIV/AIDS. Údajně si zvolil jméno podle svatého Františka z Assisi, protože chce „chudou Církve pro chudé“.

Stavět na skále

Upřímně doufám, že to bude stěžejní rys Františkova pontifikátu a že si získá média pro svůj velký zájem o duchovní potřeby lidstva. Po svém zvolení papežem řekl kardinálům: „Pokud nebudeme vyznávat Ježíše Krista, je všechno zbytečné. Staneme se nevládní charitativní organizací, ale nebudeme Církví, nevěstou Kristovou. Když nebudeme stavět na pevné skále, co se stane? To, co se stane s hrady z písku, které si děti stavějí na pláži: Všechno se zhroutí.“

A právě o to jde. Není nadsázkou poznamenat, že křesťanství hraje v západní civilizaci zásadní roli, ani není nikterak „radikální“ tvrdit, že naše civilizace je vychovávána stále ještě přetrvávající vírou. Odstraňte duchovní rozměr z mezinárodní Církve a stane se z ní pobočka OSN nebo mimořádně dobře rozvinutá nevládní organizace. Odstraňte Církve ze západní civilizace a zůstane prázdná nádoba, která se bude neřízena řítit tmavou nocí.

Peter Smith

<http://www.mercatornet.com>

Přeložil Pavel Štíčka
(Mezilitulky redakce)

Peter Smith je právník,
žije a pracuje v Londýně

RŮŽENEC Z FAZOLÍ V NEJUZAVŘENĚJŠÍ ZEMI SVĚTA

Rozhovor s P. Li Eun-hyungem o křesťanech v Severní Koreji

Katolický kněz Li vypráví o situaci křesťanů v komunistické Severní Koreji a o svém úsilí pomoci tamnímu trpícímu obyvatelstvu.

Už měsíce provokuje severokorejský diktátor Kim Čong-un Spojené státy a Jižní Koreu raketovými testy a videi o invazi. Nebezpečí atomového útoku ze strany Pchjongjangu považují pozorovatelé za větší než kdy předtím. Pro katolického kněze Li Eun-hyunga, generálního sekretáře katolické „Komise pro smíření korejského národa“ se sídlem v Soulu, znamená tento konflikt úder proti smířovací práci 15 jihokorejských diecézí, jež trvá už od roku 1999. V rozhovoru s Anselmem Blumbergem z organizace Kirche in Not líčí farář Li situaci křesťanů v Severní Koreji.

Už třikrát jste byl v Pchjongjangu. Co jste tam zažil?

Do Pchjongjangu jsem letěl v letech 2005, 2008 a 2011. Setkal jsem se tam se zástupci „Katolického spolku Joseon“, který je oficiálně uznán severokorejskými úřady. Díky tomuto spolku jsme mohli poskytovat Severní Koreji humanitární pomoc a vyměňovat si náboženské zkušenosti.

Při každé návštěvě jsem sloužil mši svatou v kostele Jangčung (název podle čtvrti města). Účastnili se jí severokorejsí věřící. Severokorejské úřady nicméně mně i mým spolupracovníkům přísně zakázaly osobní kontakt s tamními občany. Proto nebylo možné získat vhled do jejich života a způsobu myšlení. Zda byli účastníci bohoslužeb skutečně katolíci, je těžké posoudit. Katolickou obec v kostele Jangčung vede laik a údajně se tu každou neděli koná bohoslužba slova. Pokud vím, žádní kněží dnes v Severní Koreji nežijí.

Kolik křesťanů dnes v Severní Koreji žije?
Počet je velmi těžké odhadnout. Severní Korea je nejuzavřenější země na světě. Čísla v oficiálních statistikách nepovažuji

P. Li Eun-hyung (vpravo) se spolupracovníky v blízkosti severokorejského Kesongu před stohem briquet určených pro Severní Koreu. Foto: <http://www.kirche-in-not.de>

za exaktní. Úřady nám sdělily, že v zemi žijí 3 tisíce katolíků. Nevíme, nakolik toto číslo odpovídá skutečnosti, ale v době před rozdělením země v roce 1945 bylo v Severní Koreji velmi mnoho křesťanů. Evangeličtí misionáři tenkrát nazývali Pchjongjang „Jeruzalémem východu“. Odtud se rozvíjela velmi živá misijní práce. Například matka diktátora Kim Il-sunga pocházela z velmi zbožné evangelické rodiny.

Podle starých dokumentů žilo na severu před rozdělením asi 50 tisíc katolíků. Domníváme se, že po dlouholetém pronásledování má ještě 10 tisíc lidí vzpomínku na katolickou víru. V každém případě takoví katolíci praktikují svou víru tajně.

Že by na severu existovala podzemní církev, si dovedu jen těžko představit.

Říká se ale, že existuje podzemní církev na hranici s Čínou.

Existují kromě hlavního města ještě nějaké jiné kostely?

To jsem zatím neměl možnost zjistit. Dosud je kostel Jangčung jediný, který severokorejské úřady uznávají.

Před rozdělením bylo na severu mnoho kostelů. Pravděpodobně jich za války (1950–1953) bylo hodně zničeno. Předpokládáme, že ostatní kostely, jež přežily válku, užívají úřady k jiným účelům.

Jaké věci potřebují Severokorejci nejnaléhavěji a jak na to reaguje jihokorejská církev?

Severní Korea má vedle velkých problémů s výživou obrovský nedostatek materiálu na topení. Mnozí Severokorejci

tady využívají zalesněné hory a spalují stromy. Proto jsou severokorejské hory stále holejší a to přivolává různé přírodní katastrofy, jako jsou záplavy a sesuvy půdy. To ničí zemědělství a ještě zvětšuje problém s potravinami.

Abychom nenechali lidi v chladu, zahájili jsme v roce 2007 zimní akce: přivezli jsme dosud 300 tisíc uhelných briket na nákladních vozech do blízkosti Kesongu, tedy pár kilometrů od linie příměří. Takový transport jsem doprovázel desetkrát. Zásilky pomoci jsme přivezli ve spolupráci se sdružením „Akce teplo pro korejský poloostrov – Centrála pro rozdělování uhlí z lásky“.

Přišli jste při těchto dodávkách také do kontaktu se severokorejským obyvatelstvem?

Kontakt s obyvateli Severní Koreje je v zásadě přísně zakázán. Ale když jsme složili náklad na okraji Kesongu, přišli k nám domácí a spolupracovali s námi. Tímto způsobem jsme se přece jenom mohli s obyvateli setkat.

Naši dobrovolní pomocníci a Severokorejci si při prvních rozhovorech byli velmi vzdálení. Ale po nějaké chvíli jsme našli pojitko. Pak většinou mluvili o svých dětech. Setkání byla stále intenzivnější, příjemnější a přirozenější.

Co jste jako Jihokorejce cítil, když jste poprvé jel na hermeticky uzavřený sever?

Když jsem s nákladákem projížděl línou příměří, bylo to, jako bych cestoval časem. Jako bych se dostal zpátky o 40 nebo 50 let. Městečka před Kesongem, lidé, kteří tam bydlí. Všechno vypadá jako za starých časů.

Vaše smířovací komise přijímá uprchlíky ze Severní Koreje a pomáhá jim zdomácnět v jihokorejské společnosti. Co ličí křesťané mezi uprchlíky o možnostech žít svou víru v komunistické zemi?

Stává se sice jen zřídka, že bychom se mezi uprchlíky setkali s křesťany, ale zažili jsme to. Byli pokřtěni ještě před rozdělením. Pamatují si na svůj křest, i když už je to 60 let. Někteří si ještě pamatují na svůj katechumenát a na modlitby k přípravě na křest. Svou víru praktikovali tajně.

Někteří uprchlíci vyprávěli o starých ženách, které se sesedly, počítaly fazoli za fazoli a přitom něco mumlaly. Později je napadlo, že se možná modlily růženec.

Jakou náboženskou pomoc poskytuje vaše komise uprchlíkům ze Severní Koreje?

Snažíme se je nábožensky vzdělávat, ukázat jim zaujetí a zájem o náboženství. „Komise pro smíření korejského národa“ chápe uprchlíky ze severu jako cenný základ pro budoucí jednotu. Myslíme už o krok dopředu, aby jednoho dne mohli působit jako Boží dar pro evangelizaci Severní Koreje.

Když skončila jihokorejská pacifistická „sluneční politika“ bývalých prezidentů Kim Tä-džunga (1998–2003) a Ro Mu-hjuna (2003–2008), zastavila soulská vláda v květnu 2010 svou pomoc severu. Jaké možnosti teď zbývají, abyste se mohli zasadit za své spoluvěrce na severu?

Momentálně musely naše pomocné akce ustát. Jakmile pomine současná krize, počkáme, zda jihokorejská politika prezidenta Li Mjung-baka (2008 – únor 2013) změní kurs. Fakt je, že severokorejská strana prostřednictvím „Katolického sdružení Joseon“ prosí o humanitární pomoc. (Pozn. překl.: Nová

prezidentka Pan Kun-hje ohlásila politiku silné bezpečnosti a diplomatické vzájemné důvěry. Humanitární pomoc by mohla pokračovat.)

V současné době jsou velmi naléhavé renovační práce v kostele Jangčung v Pchjongjangu. Víme velmi přesně o tamější nouzi. Skrze podporu chceme současně budovat pevný základ pro náboženskou výměnu. Podle našich zkušeností s minulou vládou nesmějí politická napětí zastavit výměnu mezi národy a náboženstvími.

Tady v Evropě máme pocit, že na jihu panuje napětí, zatímco sever zaujal konfrontační kurs. Mají lidé na jihu strach z války?

Skutečně jsme velmi zneklidnění nebezpečím války. Víme přesně, že výhrůžky válkou mohou ovlivnit život na obou stranách. Víme také, že v případě války utrpí Jihokorejci i Severokorejci velké rány, které by se hojily velmi dlouho. Proto raději vycházím z toho, že válka nebude. V takto napjaté situaci bude hlad na severu horší a na jihu utrpí ekonomika. Východisko z hrozné situace spočívá v dialogu a dohodách, ve spolupráci a výměně.

*Převzato z agentury Kathnet
Z němčiny přeložila Michaela Freiová*

DĚKUJI OTČE

Děkuji, otče, že denně obětujete svůj život Kristu, abyste oslavoval Boha svou službou bližním a vedl je k věčné spáse. Děkuji za Vás Nejsvětějšímu Bohu a modlím se, aby Vás Pán na přímluvu blahoslavené Panny Marie posiloval v lásce, naději a víře.

„Děkuji, otče“ je již mnoho let fungující webová stránka provozovaná Res Claritatis, kde můžete využít prostor k poděkování knězi či kněžím, kteří vás ve vašem životě provázeli nebo provází. Svá poděkování můžete zaslat skrze jednoduchý formulář na <http://dekujiotce.cz>.

Vaše poděkování

Marek Kardaczynski ThLic. [Velké Pavlovice]

Vážený otče Marku, jsme moc rádi a děkujeme Bohu, že Vás do naší farnosti poslal. Vám děkujeme za to, jak se pro nás s láskou obětujete, nezištně a bezmezně pomáháte všem, kteří Vaši pomoc potřebují, že si vždy na nás uděláte čas, za Vaši velkou trpělivost a laskavost. Vážíme si Vašeho velkého svědectví víry, naděje a lásky. Byli bychom rádi, kdybyste stále zůstal knězem – člověkem, aby Vaš další život byl projevem každodenní Boží přítomnosti, abyste měl dveře fary i Vaše srdce stále otevřené pro nás, farníky. Modlíme se za Vás, aby náš Pán Vám dal hodně síly. Ti, kteří Vám ubližují, si ani neuvědomují, jaký kříž jste v naší farnosti, díky nim, přijal. Máme Vás rádi a věříme, že se ne necháte zlomit několika bezcharakterními lidmi, kteří si také říkají křesťané. Moc děkujeme, že jste nás neopustil, když Vám bylo nejhůře, a i tím jste dokázal, jak moc milujete Boha. Velmi si Vás vážíme a máme Vás rádi. [...] Farníci z Velkých Pavlovic

<http://dekujiotce.cz>

ZLOČINY Z NENÁVISTI VŮČI LGBT OSOBÁM V EVROPĚ

Agentura Evropské unie pro základní práva zveřejnila 17. května 2013 pochybný průzkum a vyžaduje další antidiskriminační legislativu.

Agentura Evropské unie pro základní práva (FRA) zveřejnila 17. května 2013 průzkum o diskriminaci LGBT osob (lesbiček, gayů, bisexuálů a transsexuálů), který stál daňové poplatníky 370 000 Eur. Šokující tvrzení zprávy: čtvrtina z 93 000 LGBT osob, které se účastnily průzkumu, uvedla, že se v minulosti stala obětí fyzického násilí.

Při četbě této zprávy však musíme vzít v úvahu určité skutečnosti.

Pochybnosti o serióznosti výzkumu

1. Způsob, jakým byl průzkum prováděn, je do značné míry podivný. Splňuje kritéria seriózního vědeckého výzkumu?

- Za prvé, jediní, komu bylo umožněno účastnit se průzkumu, jsou LGBT osoby. To znamená, že neexistuje žádný způsob, jak porovnat jejich vnímání sebe sama s tím, jak je vnímá společnost obecně.
- Za druhé, dotazník je velmi dlouhý. Pouze lidé, kteří mají vysokou motivaci prokázat, že jsou diskriminováni, budou odpovídat na všech 50 otázkách. Ještě problematičtější je skutečnost, že průzkum není založen na ověřitelných faktech, ale na pocitu diskriminace.
- Tatáž osoba navíc může vyplnit dotazník tolikrát, kolikrát chce.
- Dalším velkým problémem tohoto průzkumu LGBT je skutečnost, že jak jeho otázky, tak i odpovědi jsou značně sugestivní.
- V dotazníku se objevují návrhy, které přesahují kompetence FRA, jako například návrh, že by bylo užitečné, kdyby náboženští představitelé projevovali větší uznání pro životní styl LGBT osob.¹

Podivné výsledky

2. Ale vědecké nedostatky průzkumu nejsou jediným problémem zprávy vytvořené Agenturou pro základní práva. Při

důkladnějším rozboru se i čísla uvedená ve výsledcích jeví jako podivná:

- Ne mnoho z 23 000 zločinů z nenávisti uvedených anonymními LGBT osobami bylo oznámeno na policii. Jistě, na policii se neoznamuje úplně všechno. Ale neexistuje důvod, proč by většina zločinů z nenávisti neměla být oznámena.
- Blog *Turtle Bay and Beyond* poukazuje na některé zajímavé skutečnosti ohledně zjištěných údajů: Ukazuje se, že skutečný počet násilných útoků na LGBT osoby je poměrně nízký. Například v Němec-

Spojení údajně vysokého počtu násilných činů proti LGBT osobám a problematiky antidiskriminační legislativy, jež zobrazuje Evropu jako společnost bez práva a řádu, je účelovým matením lidí. A navíc velmi drahým.

ku, kde žije 16 % obyvatelstva EU, došlo v roce 2011 přibližně k 570 000 případům zahrnujícím různé stupně násilí. „16 % z 23 000 (celkový počet útoků vyčíslený v průzkumu) činí 3680 útoků [...] Vzhledem k tomu, že lobby LGBT [...] často tvrdí, že gayové a lesby tvoří 10 % populace, nenaznačuje pak snad počet 3680 útoků proti LGBT osobám ročně – ve srovnání s celkovým počtem 570 000 oznámených trestných činů zahrnujících různé stupně násilí –, že LGBT osoby jsou ve skutečnosti méně často napadány než ostatní lidé?“² Obzvláště vzhledem k tomu, že nevíme jistě, ke kolika z oněch 23 000 případů uvedených v průzkumu došlo pouze v jednom roce.

Přehlížení důležitých skutečností

3. Zpráva zcela ignoruje dvě nesmírně důležité skutečnosti týkající se LGBT osob a násilí:

- Za prvé, je fakt, že homosexuální muži a ženy opravdu mnohem pravděpodobněji čelí násilí. Nicméně, toto vyšší riziko násilí, s nímž se potýkají, bohužel platí v rámci LGBT vztahů. Průzkum, který v roce 2002 provedl Greenwood se svými spolupracovníky, zjistil: „Ve věrném reprezentativním vzorku populace byla míra násilí ve vztazích mezi homosexuálními muži značně vyšší než míra násilí páchaného muži na ženách v heterosexuální komunitě. Greenwood se svými spolupracovníky uvedl: Pětiletá prevalence fyzického týrání mezi MSM (muži, kteří mají sex s muži) žijícími ve městech (22 %) byla významně vyšší než roční prevalence krutého násilí (3,4 %) nebo roční prevalence celkového násilí (11,6 %) spáchaného na reprezentativním vzorku žen, které žily v manželství nebo ve volném vztahu s muži. (s. 1968)“³
- Další znepokojivou skutečností je rostoucí počet falešných zpráv o zločinech z nenávisti, mezi něž patří i to, že někteří homosexuální muži a ženy sami sebe zraní a poté tvrdí, že se stali obětí zločinu z nenávisti.

– Velmi drastickým příkladem je případ Charlie Rogersové z Nebrasky, která si do hrudi vyřezala kříž a později tvrdila, že tři muži násilně vnikli do jejího domu a mučili ji z nenávisti vůči lesbičkám. Sama byla později stíhána pro křivou výpověď.⁴

– Joseph Baken, dvaadvacetiletý muž z Missouly v Montaně, využil zranění, která si způsobil při nepovedeném pokusu o salto, aby tvrdil, že se stal obětí zločinu z nenávisti.

– V květnu 2012 byl lesbický pár obviněn z toho, že na vrata vlastní garáže napsal: „Zabijte homosexuály.“

– Když byl brutálně zavražděn ugandský homosexuál a bojovník za práva sexuálních menšin David Kato, americký prezident Obama a představitelé Evropské unie a Spojeného království vyzvali vládu Ugandy, aby se vyslovila proti homofobii, umožnila pořádání pochodů Gay Pride a zřídila ocenění „David Kato Vision and Voice“. Nicméně krátce nato policie úspěšně uzavřela vyšetřování Katovy smrti a vyšel najevo důvod jeho vraždy: zabil jej mužský prostitut, který se rozčílil, když se Kato rozhodl nezaplatit mu za sex.⁵

• Ale agresivita některých LGBT aktivistů se projevuje také násilím, které páchají LGBT osoby vůči těm, kdo nesdílejí jejich přesvědčení: zcela zřejmým příkladem takovéto nenávisti byl nedávný útok aktivistek FEMEN na biskupa z Mechelen-Bruselu⁶ nebo verbální výhrůžky smrti pořadatelům francouzských proročinných manifestací.⁷

Více antidiskriminační legislativy?

Co bude prostředkem k nápravě? Další zákony proti násilí páchanému na LGBT osobách? Naše právní systémy již zaka-

zují násilí. Nejen vůči LGBT osobám, ale vůči všem lidem. Tak tomu musí být. Protože všichni muži a ženy jsou si před zákonem rovni.

Agentura pro základní práva navrhuje: Více antidiskriminační legislativy. Zákaz rozlišovat sexuální orientaci při osobním ekonomickém jednání (příjetím navrhované 5. horizontální směrnice o rovném zacházení). Ale antidiskriminační právní předpisy vytváří nerovnost tím, že upřednostňují zájmy určitých

skupin. Porušují osobní nezávislost, svobodu svědomí a vyznání i právo nakládat s vlastním majetkem. Spojení údajně vysokého počtu násilných činů proti LGBT osobám a problematiky antidiskriminační legislativy, jež zobrazuje Evropu jako konglomerát darwinistických společností bez práva a pořádku, je účelovým matením lidí. A velmi drahým, slušelo by se dodat.

<http://www.europe4christ.net>

Přeložil Pavel Štíčka
(Mezilitulky redakce)

Odkazy

¹ Srovnej: www.europeandignitywatch.org/de/day-to-day/detail/article/eu-fundamental-rights-agency-fabricates-victims-of-lgbt-discrimination-in-a-new-survey.html

² www.turtlebayandbeyond.org/2013/eu-fundamental-rights-agency/eu-fundamental-rights-agency-bogus-lgbt-survey-yields-bogus-result/

³ Journal of Human Sexuality (Narth), svazek 1, 2009, s. 85–86.

⁴ Viz například: www.huffingtonpost.com/2013/04/19/charlie-rogers-gay-sentenced-_n_3117231.html

⁵ Srovnej: www.europarl.europa.eu/meetdocs/2009_2014/documents/droi/dv/4_08letterfrom-uganda_/4_08letterfromuganda_en.pdf

⁶ <http://www.intoleranceagainstchristians.eu/case/archbishop-of-brussels-andre-leonard-attacked.html>

⁷ <http://www.intoleranceagainstchristians.eu/case/lgbt-activists-calls-for-murder-of-catholic-campaigner.html>

PAPEŽ FRANTIŠEK: NĚCO NEFUNGUJE A TÝKÁ SE TO CELÉ PLANETY

Přehodnotit zaměstnaneckou solidaritu – výzvy 21. století. Nad tímto tématem se koncem května zamýšleli členové mezinárodní nadace *Centesimus Annus pro Pontifice* na svém výročním setkání v italském hlavním městě. Nadace ustanovená před dvaceti lety sdružuje zejména podnikatele s cílem šířit sociální učení Církve a finančně podporovat Apoštolský stolec.

„Co to znamená ‚přehodnotit solidaritu‘? Jistě to neznačí zpochybnit magisterium poslední doby, jehož prozíravost a aktuálnost se naopak stále více projevuje,“ zahájil Svätý otec František svou promluvu k členům nadace a poté se zaměřil na problém zaměstnanosti. Slovy blahoslaveného Jana Pavla II. upozornil

na rozporuplnost mezi existujícími zdroji na jedné straně a zástupy nezaměstnaných na straně druhé (*Laborem exercens*, 18). „Něco tu nefunguje,“ vyvodil papež František, „a toto něco se netýká pouze třetího světa, nýbrž celé planety.“

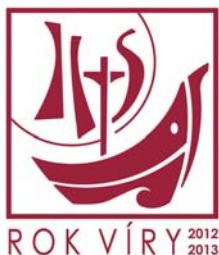
„Nutnost ‚přehodnotit solidaritu‘ [...] se tudíž týká globální změny celého systému. Znamená to hledat cesty, jak existující systém změnit v souladu se základními právy člověka – každého člověka. Svět ekonomiky spatřuje v pojmu ‚solidarita‘ cosi hanlivého. Musíme tedy tomuto slovu dodat jeho zaslouženou sociální příslušnost,“ vyzýval papež.

Naše krize není ekonomická a finanční, nýbrž etická a antropologická, opětně zdůraznil.

„Podřizování se modlám moci, zisku a peněz [...] se stalo základní normou a rozhodujícím kritériem veškerého fungování a organizace. Zapomněli jsme a stále zapomínáme, že existuje něco, co přesahuje obchodování, logiku trhu a jeho měřítko. Je to člověk. Z titulu jeho lidství máme povinnost poskytnout mu důstojný život a možnost aktivní účasti na utváření společného dobra,“ pokračoval Svätý otec.

Člověk musí mít hlavní postavení. Je nutné vnést etiku do lidských vztahů i naší činnosti, aniž bychom měli strach, že něco ztratíme, zakončil Svätý otec svou promluvu.

Jana Gruberová
Radio Vaticana

POČETÍ Z DUCHA, NAROZENÍ Z PANNY

Boží Syn pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha Svátého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Maria, jakožto matka vtěleného věčného Božího Syna, jenž je sám Bohem, je opravdu Matka Boží, vždy Panna a Bohorodička. (srov. KKC 456, 495–511)

Pravda víry o tom, jak se stal Bůh člověkem, má mnoho vrstev, ale rozhodně ukazuje velmi jasně, jaký Bůh je, a prozrazuje mnohé i o člověku. Vlastně o prototypu člověka, vzoru, podle něhož Bůh vytvořil prvního Adama a Evu.

Svatý Lukáš popisuje tajemství Božího vtělení tak, že cituje dialog mezi archandělem Gabrielem a Marií. Bůh skrze anděla zjevuje Panně Marii, jak se stane to, co se ještě nikdy nestalo a podobné už nestane. Že to nebude normální. Že sám Bůh do ní sestoupí se svou mocí a láskou a z ní si vezme lidství a spojí ho s božstvím Slova. Ale jako každý jiný člověk v ní bude Boží Syn růst až do chvíle, kdy se narodí. Opět podivuhodně – aniž by ji jakkoli porušil. Proto se Maria smí nazývat právem Matkou Boží, přestože by to jinak byl protimluv – vždyť Bůh, aby byl Bohem,

nemůže mít svou příčinu mimo sebe – nemůže mít matku. Ale Maria neporodila jen Kristovo lidství, ale lidství neodělitelně spojené s božstvím.

Boží moudrost do toho ještě zakomponovala svatého Josefa, aby si nikdo nepovšiml, co se stalo, dokud nepřijde pravý čas, ale zároveň aby uctil první přirozený účel manželství – vzájemnou pomoc sobě rovnou.

Místo narození – ona chudoba betlémské stáje – je výmluvným obrazem Boží dobroty a lidské nedobroty, která potřebuje lék Boží pokory. Podobně tak ostatní události, které známe z Ježíšova dětství, ať už je to obřezání, obětování v chrámě nebo útěk do Egypta. Nebo pozdější příhoda, kdy se svým rodičům ztratil v chrámě, aby se přihlásil ke svému Otci a tomu, co o sobě už zjevil. Přesto nám o svém životě až do svého

veřejného vystoupení ve třiceti letech mnoho nezanechal.

Na to podstatné, co chtěl o Bohu říct a pro člověka udělat, mu stačily tři roky. Tehdy zjevil zvlášť svým apoštolům a učedníkům svoji moudrost a moc. Proto neustále chodil a učil a konal zázraky a prorokoval, co se stane. Dal jim příklad svatého života a nakonec do krajnosti ukázal svou lásku, když se za nás vydal na smrt.

A přes to všechno v něj neuvěřili všichni – a zvláště ti, od kterých by se to očekávalo. Neboť jim chyběla pokora.

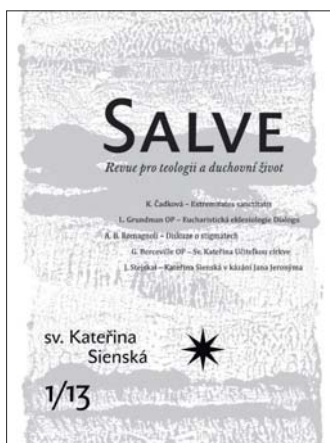
fr. Cyprián Suchánek OP

P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, I 10 00 Praha I
tel.: 224 218 440, e-mail: krystalop@volny.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

J.-P. Torrell: Fenomén „Katolická teologie“

Publikace nabízí čtenáři katolický pohled na teologii, na její dějiny, povahu, metodu a současnou situaci. Autor je významný francouzský teolog, dominikán, zabývající se především postavou Tomáše Akvinského a výkladem jeho díla. Také na dějiny teologie hledí prizmatem tomášovské nauky o rozumu jako nejvyšším principu lidského poznání, byť by se týkalo nadpřirozených skutečností. *Brož., 172 str., 200 Kč*

Salve 1/2013 – svatá Kateřina Sienská

Toto číslo se věnuje postavě středověké světice, která si navzdory svému nízkému původu a nevzdělanosti získala úctu papežů a králů a dodnes zůstává živou a inspirující postavou. Vedle historického úvodu do života Kateřiny Sienské zde nalezneme objevnou studii o její originální ekleziologii, studii o dramatické cestě k jejímu prohlášení Učitelkou církve, edici jednoho Kateřinina dopisu francouzskému králi a další hodnotné texty. *Brož., 160 str., 80 Kč*

Jak to vidí Martin Lewis

Tři tipy ohledně financí, které sdělím své dceři

Nepodléhat pokušení a kupovat jen to, co potřebuji. Trpělivě čekat a odkládat uspokojení. Umět se vyrovnat s nejistotou a rozumně zvažovat výhody a nevýhody při rozhodování – kéž bychom toto ovládali a vedli k tomu i své děti.

Výzkum naznačuje, že již desetileté děti spoří v dlouhodobém horizontu. Možná, že finanční krize zvýšila touhu lidí po vědomostech v oblasti financí.

Deník *The Telegraph* se zeptal čerstvého otce Martina Lewise, zakladatele webové stránky *MoneySavingExpert.com* a bojovníka za vzdělávání v oblasti financí, které tři nejdůležitější rady ohledně financí dá své dceři.

Mé dceři je šest měsíců a já jsem slíbil, že budu bojovat za to, aby se finanční vzdělávání dostalo do celostátních osnov dříve, než začne chodit do školy. Naštěstí se zdá, že jsme tento boj vyhráli a že tato výuka by měla být zahájena ještě mnohem dříve. Zde jsou mé tři tipy:

1. Jednou z prvních věcí, o kterých ji poučím, je důvod, proč jsou u pokladny v supermarketu sladkosti. Je to prostě:

úkolem prodejny je vydělávat peníze, a proto tam vystaví sladkosti, aby nás svedla ke koupi další věci, a tím vydělala ještě o trochu více peněz. Naším úkolem je snažit se nepodlehout pokušení a správně se rozhodnout. To neznamená, že prodejny jsou špatné, ale jsou tu prostě proto, aby prodávaly, ne aby o nás pečovaly.

2. Když jednou peníze utratíte, nemůžete je utratit znovu. Jinými slovy, jde o lekci ohledně vhodné příležitosti k nákupu. Jsem velkým zastáncem kapesného pro děti, které je učí pracovní morálce a skutečné hodnotě peněz. Když jim budete dávat peníze, pochopí, že mají na výběr: buď si tento týden koupí něco malého, nebo nekoupí nic a několik týdnů počkají, až si našetří větší částku a budou si moci pořídit velkou hračku,

po které opravdu touží. Naučit se trpělivě čekat a odložit uspokojení je velmi důležité.

3. Někdy správné odpovědi neexistují. Takovýto problém nastane, až bude dcera o hodně starší. Poznat nejistotu je důležitou lekcí pro oblast financí i pro další oblasti života. Je rozumné ihned splatit hypotéku? Stojí za to platit školné? Co se bude dít s náklady na bydlení nebo jak se bude vyvíjet situace na akciovém trhu? Pokud nevládneme křišťálovou kouli, nemůžeme to s jistotou vědět. Chápat, že existuje mnoho odstínů šedé a naučit se zvažovat výhody a nevýhody při rozhodování, aniž bychom panikařili, je dovednost, která bude vždy prospěšná. Kéž bych právě tohle ovládal.

<http://www.telegraph.co.uk>
Přeložil Pavel Štička

Katolická charismatická konference 2013 v Brně

Letošní 24. ročník Katolické charismatické konference se bude konat ve dnech 10. až 14. července 2013 v Brně. Mottem setkání je citát z Lukášova evangelia: „*On je hostem u hříšného člověka!*“ (Lk 19,7)

Záštitu nad konferencí, která se letos koná v rámci oslav 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu a Roku víry, převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a náměstek hejtmana Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek.

Zahrančním hostem bude Charles Whitehead, který patří mezi nejznámější osobnosti Katolické charismatické obnovy. Dále vystoupí P. Vojtěch Kodet, P. Aleš Opatrný, Kateřina Lachmanová, Oldřich Selucký, P. Tomáš Holub a další.

Hlavní program proběhne v pavilonu F na brněnském výstavišti BVV.

Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby. Kromě přednášek na motivy příběhu o celníku Zacheovi zazní letos také témata „Charismata Cyrila a Metoděje ve službě evangelia“, „Jak moc lze předat víru v rodině?“, „Jak může obyčejný člověk evangelizovat“.

Konference začíná ve středu 10. července 2013 v 19.00 hodin mší svatou v katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově, hlavním celebrantem bude biskup Vojtěch Cikrle.

Informace a přihlášky: www.cho.cz nebo tel. 777 087 736.

<http://konference.cho.cz>

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Řádné parlamentní volby v naší zemi proběhnou již za rok. **Budeme opět povoláni k odpovědné volbě zástupců politických stran** a představitelů demokracie... Mnozí kněží si stýskají nad svými farníky a jejich voličskými preferencemi. Neradí samozřejmě, koho volit, ale snaží se vyzdvihnout hodnoty, které by křesťan svým hlasem měl podpořit, a varovat před těmi opačnými. A pak se dozvídají, že jejich **svěřená duše upřednostnila ty hlasitější sliby**. Nakolik jsou reálné, ukáže čas. Zpravidla velice rychle. Nepřekvapí nás však také jakési „hrozby“ či „usměrnění preferencí“ předem. Tak např. z kraje června prohlásil místopředseda ČSSD Zaorálek, že „pokud ČSSD uspěje v příštích volbách, pokusí se upravit podmínky vyrovnání s církvemi. Plánuje jim vzít finanční příspěvek na činnost a také změnit zákon o církevních restitucích.“ Ze stejné strany už přišla i jiná avíza, například: „Sociální demokracie odstartovala nový projekt s názvem: *Pojďme změnit školství společně*. – ČSSD chce, aby byl **poslední rok ve školce pro děti povinný**.“ Podporu rodiny si socialisté představují takto: „Pro rodiny a ženy-matky se chce strana věnovat podpoře, veřejných služeb pro rodiny s dětmi (jesle, mateřské školy, školní jídelny, mimoškolní výchovná zařízení).“ Oranžový ženský klub přišel ke Dni matek (mimo dosti medializovaný nápad o povinném dělení rodičovské dovolené mezi otce a matky)

s prohlášením, že **vadí skutečnost, kdy jen každá třetí žena s dítětem do 6 let (!) je zaměstnaná**. Ostatní ženy s malými dětmi v očích socialistek zřejmě nedělají nic...

Zdrcující porážku utrpěli propagátoři organizování každodenního života celé rodiny od nejmenších až po ty nejstarší (pokud možno tak, aby byli co nejvíce oddělení a vliv na ně měl především stát a ti,

Koláž: mimi

kteří mu zrovna vládnou) skrze statistický průzkum v britských rodinách. **Celých 62 % žen by podle něj dalo přednost být v domácnosti než budovat vlastní kariéru**. Průzkumu se zúčastnil reprezentativní vzorek 1582 žen starších pětadvaceti let, které pracují na plný úvazek a žijí v manželství. 78 % žen prohlásilo, že by jim nevdala finanční závislost na svých partnerech.

„Národ se zmobilizoval a **6000 dobrovolníků z celé země nasbíralo více než 700 000 podpisů**.“ Inu, není to česká pe-

tice proti potratové pilulce RU-486 neboli Mifegyne (sešlo se 70 tisíc protestujících), ale chorvatská aktivita proti diktatuře státu, který si chce osvojit právo plošně zavést otevřenou sexuální výchovu dětí a mládeže na školách. **Díky tomu čeká za rok Chorvatský referendum o ochraně manželství jako trvalého svazku muže a ženy**. Být bdělí a činní tam, kde je křesťanský hlas potřeba, se ukazuje jako smysluplné.

A víte o paterčatech ze středočeských Milovic? Je zajímavé sledovat diskusi zvláště na internetu a sociálních sítích. Jedna dáma na svém blogu napsala: „Ať si všichni, kteří teď dávají průchod své neshášenlivosti a závistivosti, představí, že by se do takové situace sami dostali. Měnit by s tou rodinou chtěl asi málokdo. Starost o to, jak nakrmit, ošatit a zapatřit pět stejně starých dětí, jak přežít patery rostoucí zoubky, patery hořečky, patery neštovice nebo pětinašobnou pubertu totiž žádné kočárky zdarma nevyváží. **Smutné na tom je, že kdyby rodina byla, bílá, žádný takovýhle humbuk by se vůbec nestrhl**. Internet by zaplavily gratulace a nad zprávami o sponzorských darech by všichni souhlasně přikyvovali. Protože tomu tak ale není, má kdekdo potřebu přijít se svým: „Nejsem rasista, ALE...“ Ale jsi. Jsi rasista, pokud ti stačí barva kůže jako záminka k odsouzení a urážkám člověka, o kterém v podstatě nic nevíš.“

-zd-

16. 6.	Ne	11. neděle v mezidobí 2 Sam 12,7–10,13, Žl 32, Gal 2,16,19–21, Lk 7,36 – 8,3
17. 6.	Po	sv. Řehoř Barbarigo, biskup 2 Kor 6,1–10, Žl 98, Mt 5,38–42
18. 6.	Út	sv. Marina 2 Kor 8,1–9, Žl 146, Mt 5,43–48
19. 6.	St	sv. Jan Nepomucký Neumann, biskup 2 Kor 9,6–11, Žl 112, Mt 6,1–6,16–18
20. 6.	Čt	sv. Silverius, papež 2 Kor 11,1–1, Žl 111, Mt 6,7–15
21. 6.	Pá	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka SJ 2 Kor 11,18,21b–30, Žl 34, Mt 6,19–23
22. 6.	So	sv. Jan Fisher, biskup, a Tomáš More, mučedníci 2 Kor 12,1–10, Žl 34, Mt 6,24–34

23. 6.	Ne	12. neděle v mezidobí Zach 12,10–11, Žl 63, Gal 3,26–29, Lk 9,18–24
24. 6.	Po	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele Iz 49,1–6, Žl 139, Sk 13,22–26, Lk 1,57–66,80
25. 6.	Út	sv. Vilém, opat OSB, ct. Ivan, poustevník Gn 13,2,5–18, Žl 15, Mt 7,6,12–14
26. 6.	St	sv. Jan a Pavel, mučedníci Gn 15,1–12,17–18, Žl 105, Mt 7,15–20
27. 6.	Čt	sv. Cyril Alexandrijský, biskup a učitel církve Gn 16,1–12,15–16, Žl 106, Mt 7,21–29
28. 6.	Pá	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka Gn 17,1,5,9–10,15–22, Žl 128, Mt 8,1–4
29. 6.	So	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů (Doporučený svátek) Sk 12,1–11, Žl 34, 2 Tim 4,6–8,17–18, Mt 16,13–19

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské neshášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevýžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

